

Muuttolintuja

Piha on vielä lumenpeitossa, niin että pyörä jää seisomaan pottumaan paikalle pyöriensä varassa. Kuistin edessä, päivänpaisteisimmassa nurkkauksessa, on miehen korkuinen kinostuma juuri sillä kohdalla, missä samettinukkaisilla orvokeilla on kesälänsä ja missä punaiset ruusut, kolmatta kesäänsä odottavat siirtolaiset, uinuvat talviuntaan. Kempeleenlahti levittäytyy silmän eteen lakeutena, joka tuntuisi turvalliselta tarpoa, ellei siellä täällä sinertävä läikkä kavaltaisi kevätelkeitä.

Rauha maassa. Havupuut seisovat totisina — on kuin rauha huokuisi juuri niistä, paksurungoista, naavaparroista, niinkuin uhoo rauhaa selkeäotsaisen vanhuksen läheisyydessä.

Piha ja talo ovat pohjoisrannalla, siksi niiden tienoilla vielä viipyy talven väri, vaikka kesä ulottuu melkein portille saakka, naapurin portille kuitenkin, kahla nuolta halki lakeuksien puijottelevan ruskean tien.

Nostan salvan oven päältä, väännän avainta hieman kilisevässä lukossa. Etelässä tuoksahtaa jo vastaan tuoksu, talven seiseen huoneen, viimekesäisen, monenmonenkesäisen tuttu Kesälän tuoksu, joka on seinissä, huonekaluissa, vuodevaatteissa, piironnin laatikoissa, nokisessa hellassa . . . Yliskamarissa, työhuoneessa, jossa sentään jotain näkvy tulitikuttakin valon pursutessa huoneeseen ikkunaluokkuun joskus muinoin ilmestyneestä tikän hakkaamasta pyöreästä reiästä, siellä on oma tuoksunsa.

Kun tulen takaisin kuistille tuntuu minusta siltä kuin pihallakin, lumesta huolimatta, olisi äskeistä enemmän kesän tuntua. Kierrän talon, koputtelen merikuistilla köli pystyssä köllöttävää venevanhaa, uskollista palvelijaa, kopistelen luntä saunanportailla, käyn syrjäpäntäkin, pistävdyin kohentamassa porttia, joka on horjahtanut, kun viimeistä edelliset rippeet ensimmäisen maailmansodan aikuisesta aidasta ovat sortuneet lumeen. Onhan portti

Pysähdyn muurahiskeon viereen. Se on vapaa lumesta, jota ympärillä on melkein puoli metriä. Muurahaisten — Marian ja Omman mauraisten — henkireiät ovat auki, jokohan näkyisi liikettä jos potkaisisin. Kuuntelen . . . Yksinäinen lintu toistaa surumielisellä äänellä tii-tiitään. Keltasirkku . . . Kesä — kesä tulee mieleen. On niin ihmeellisen rauhallista, vaikka kaupunki kaikkine velvollisuuksineen näkvy lähden takana laskevan auringon valossa kirkastuneena. Tekisi mieli hakea reppu ja nokipannu ja tulla tänne, edes yhdeksi yöksi. Kyllä vihreä kamari jo lämpiäisi ja tvötä olisi. Mutta en palaa aivan heti. Muuttolintuja on monenlaisia, on pieniä ja suuria, on mustavalkeita ja punakeltaisia. Toiset lentävät etelästä pohjoiseen, toiset pohjoisesta etelään, kun kevät tulee. Västäräkki ei ole tullut vielä, minä lähden vastaan. Lähden, vaikka on jo lähtiessä mieli haikeana. Kesällä, poikue

Ja kun seuraava iltapaiste valaisee Kesälän kuistia ja Kempeleenlahtea ja keltasirkku laulaa yksinäisyyttään ja kaihoaan, jollei laulakin onneaan — olen minä jo kaukana.

Mutta kun pääskyset palaavat palaan minäkin.

Kyllä routa porsaansa kotiin ajaa!

P a n u.